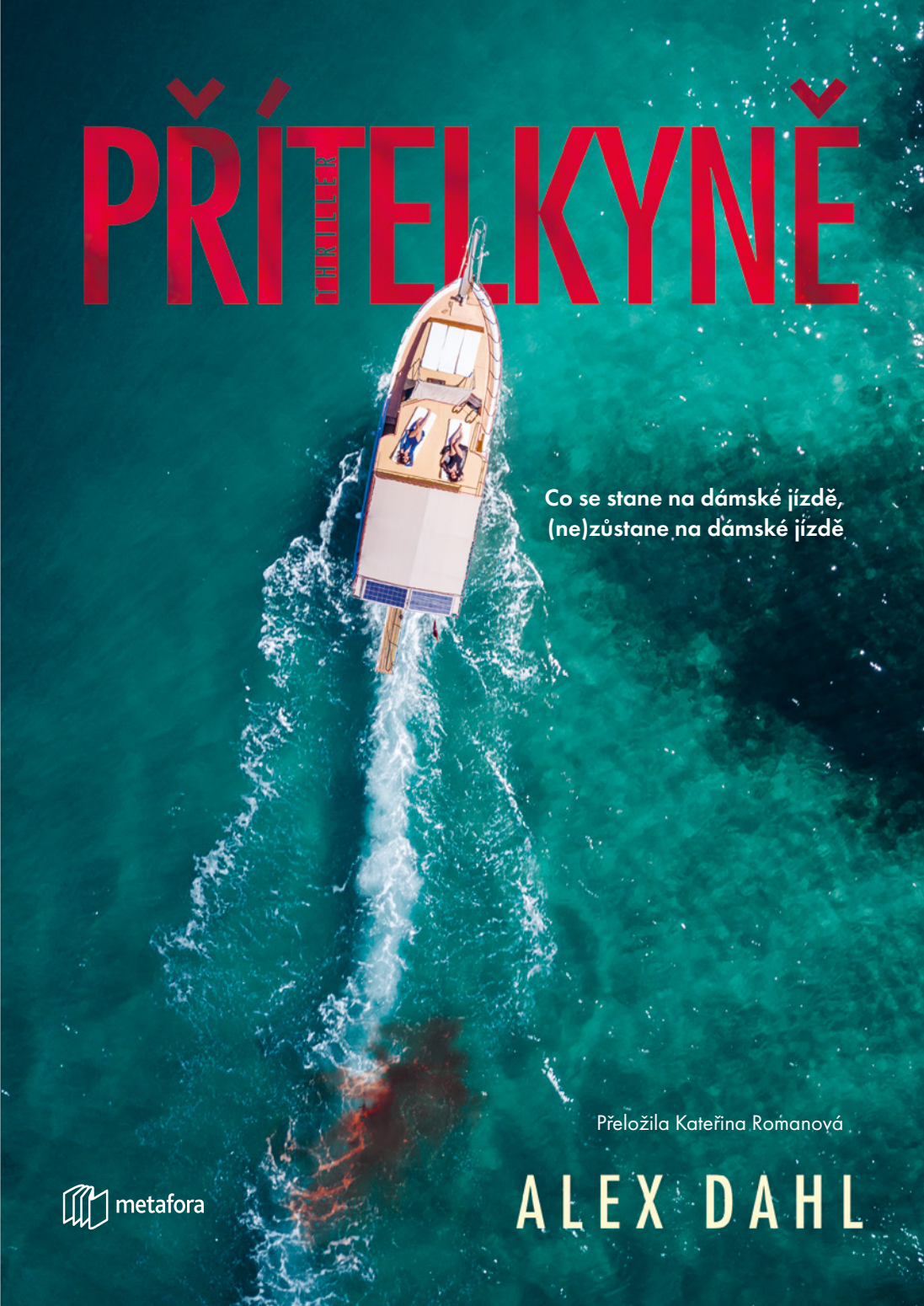

THRILLER PŘÍTELKYNĚ

An aerial photograph of a white speedboat with a tan upper hull, moving from the top center towards the bottom of the frame. The boat is leaving a white wake on the vibrant turquoise water. Directly behind the boat, a dark, irregular trail of blood spreads across the water's surface. Two people are visible on the deck of the boat. The overall mood is mysterious and ominous.

Co se stane na dámské jízdě,
(ne)zůstane na dámské jízdě

Přeložila Kateřina Romanová

 metafora

ALEX DAHL

Charlotte, známá jako Keto královna, proslula svými nízkosacharidovými recepty a vlastním pořadem v televizi. Je ztělesněním ženy, která „má všechno“. Když potká Bianku, okamžitě si padnou do oka. Bianka je kreativní a umělecká, díky ní se Charlotte cítí uvolněnější a divočejší a okamžitě se z nich stanou nerozlučné kamarádky.

Ale když Charlotte zorganizuje dámský pobyt na Ibize, jejich přátelství se začne ubírat temnějším směrem. Z dovolené plné slunce, moře a koktejlů se brzy stane noční můra.

Zůstane vše, co se stalo na dámské jízdě, za zavřenými dveřmi? Nebo události z tohoto týdne ořesou Charlottiným pečlivě naplánovaným životem?

„Znepokojivé a fascinující. Tento thriller přináší ohromující závěrečný zvrat – dokonalou tečku.“

– Promoting Crime Fiction

„Skvostná satirická analýza přátelství a rivality ve světě bohatých.“

– The Times

„Nemohla jsem se od knížky odtrhnout – Bianka se stále víc snaží být součástí života Charlotte, což je zavede na Ibizu, kde příběh nabere směr, který jsem vůbec nečekala.“

– čtenářská recenze, Goodreads

ALEX DAHL

PŘÍTELKYNĚ

Přeložila Kateřina Romanová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Girl Friends © Alex Dahl 2023

Published by by Head of Zeus Ltd, part of Bloomsbury Publishing Plc

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © Kateřina Romanová, 2024

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

All rights reserved.

ISBN 978-80-7625-999-7 (ePub)

ISBN 978-80-7625-899-0 (pdf)

ISBN 978-80-7625-285-1 (print)

Mým přítelkyním

Část první

„Přátele si drž u těla a nepřátele ještě blíž.“

–Sun-c’

PROLOG

Bianka

Can Xara, Ibiza

Charlotte přichází k sobě jen velmi pomalu, ačkoli Bianka se ji snaží probrat stále neodbytněji a plácá ji po tváři nejprve jemně, poté silně a razantně. Leží na zádech na podlaze stavení, její bílé lněné šaty jsou umazané jasnou krví a zvratky. Krátce otevře oči, pak znovu zvrací, vodová zelená žluč a víno se rozstříkují na všechny strany. Bianka pomůže Charlotte do polosedu a pevně si ji přitiskne k hrudi, jak by to udělala matka se zraněným dítětem.

„Dostaneme se z toho. Pomůžu ti. Probuď se, Charlotte. Charlotte, slyšíš mě? Tady, posad' se. Ale ne, to je v pořádku, držím tě. Nikdy tě nepustím, Charlotte. Nikdy.“

Bianka se rozhlédne po místnosti. Jak se z toho dostanou? Nějaký způsob musí existovat. Alespoň jednou věcí si je Bianka jistá – tohle je sblíží. Musí.

Charlotte tiše zamručí a pak si několikrát odkašle. Z toho křiku a zvracení musí mít podrážděné hrdlo.

Její lesklé hnědé vlasy jí volně splývají kolem ramen a do úzkého prostoru mezi nimi jako hedvábná vlákna a Bianka je jemně uhladí. Dlouhou kovovou jehlici, která je držela nahoře stočené v drdolu, třímá Charlotte v ruce, po celé délce umazanou od krve. Bianka se nepatrně odtáhne a vidí, že Charlotte už má úplně otevřené oči a vstřebává tu bezvýchodnou, šokující scénu.

Když si je Bianka jistá, že Charlotte je schopná sedět i bez pomoci, pustí ji z objetí.

„Ne,“ zašeptá Charlotte, jakmile rozpozná bezvládnou postavu u dveří; nepochybně mrtvou. Prozrazuje to naprostá nehybnost a také bílá skvrna pod polootevřenými víčky. Biance se zvedne žaludek, přemůže ji krutá nevolnost a srdce se jí zběsile rozbuší.

„Ano,“ zašeptá a konečkem prstu zachytí velkou slzu kutálející se po Charlottině tváři. „Ach, Charlotte, co jsi to jen udělala?“

1

Bianka

Tenhle okamžik si představovala několik měsíců stále dokola, ale když konečně nastal, cítí se nepřipravená a v útrokách se jí náhle jako chladná, tvrdá koule usadí záchvěv obav. Dům je z větší části prázdný, jejich osobní věci jsou už na cestě pryč. Stačí udělat pár kroků přes chodbu, teď už podivně vyklizenou, a pak vyjít otevřenými dveřmi ven, kde Emil se Stormem nakládají kufry do čekajícího taxíku. Storm vypadá pobledle a rázem mnohem mladší než na svých šestnáct let a Bianka má na okamžik výčitky svědomí za všechny ty chvíle, kdy se těšila na dobu, až se s ním nebude muset každý den zaobírat. Dočkala se, neboť za pár minut u obrubníku zastaví modrá školní dodávka, připravená odvézt Storma a jeho objemnou výbavu na seznamovací letní soustředění v nové internátní škole.

Ale není to loučení se Stormem, co Bianku zneklidňuje, nýbrž děsivá změna, tak velká změna, která převrací celý její svět vzhůru nohama. Polkne slzy při pomyslení, že jejich dům tu bude stát jako prázdná schránka a všechny vzpomínky na život, který znala více než

deset let, pomalu vyblednou. Kdo ví, jestli se sem ještě někdy vrátí? Alespoň ho neprodávají ani nepronajímají, takže budou mít tu možnost, ale Bianka až moc dobře ví, že velké změny se dají málokdy zvrátit, ať už z jakýchkoli důvodů. Odolá nutkání otočit se zpátky a podívat se na dům, který jí poskytl útočiště a bezpečí – domov –, když to nejvíc potřebovala. Usměje se na Storma, který právě uložil poslední zavazadla do kufru auta, ale on se odvrátí a Bianka pozná, že se stydí za lesknoucí se slzy v očích. Jak se rozloučíte s dítětem, které jste sice vychovali, ale které si často připadá jako vetřelec?

Biance se udělá trochu mdlou, a tak usedne na zadní sedadlo taxíku a s tichým cvaknutím zavře dveře, zadívá se dolů na své ruce a vyhýbá se pohledu řidiče ve zpětném zrcátku. Otevřeným okénkem, kterým proudí jemný, teplý červnový vánek, Bianka zachytí útržky rozhovoru mezi otcem a synem.

„Bude se ti tam líbit.“

„A co když ne?“

„Já vím, že bude.“

„No, nedal jsi mi moc na výběr. Sjezdovky v Londýně nejsou fakt nic moc.“

„Jen tomu dej šanci, Storme. Uvidíme se za dva týdny.“

Přijíždí dodávka, aby Storma odvezla do školy vysoko v horách několik hodin severně od Osla, kam chodí další děti, které jsou také v národním lyžařském týmu, nebo v jiných sportovních týmech. Říkají tomu továrna na olympioniky.

Bianka koutkem oka sleduje, jak její manžel Storma objímá. Nevystoupí z auta, aby se s ním naposledy rozloučila – rozhodne se ušetřit je veškerých rozpaků –, a spokojí se s lehkým zamáváním. Emil nic neříká, když usedá vedle ní a sleduje, jak se dodávka se Stormem uvnitř vzdaluje a na konci klidné obytné ulice odbočuje doleva. Jejich taxík se dá do pohybu právě ve chvíli, kdy začne lehce poprchávat, a teprve tehdy se Bianka na poslední chvíli otočí, aby

PŘÍTELKYŇ

se podívala na bílý dřevěný dům s lesklou černou střechou a malou, dobře udržovanou zahrádkou, které vévodí jabloň, natahující své dlouhé, sukovité paže přes trávník.

Emil vezme Bianku za ruku a ona ho nechá a kradmo se na svého manžela podívá. Je to pohledný muž, ale poněkud nevýrazný; vždycky si říkala, že se na něj sice dobře dívá, ale jinak je snadno přehlédnutelný nebo zapomenutelný. S přibývajícím věkem se stal panovačnějším a jeho vysoké, hubené tělo, díky němuž kdysi vypadal jako čahoun, teď působí zdatně a atleticky. Po všech těch letech manželství Bianka někdy pořád nemůže uvěřit tomu, že právě Emil je muž, ke kterému se dobrovolně připoutala. Přesto se to stalo a teď jsou tady. Jen oni dva. A konečně nastal ten den – den, kdy se vydají na životní dobrodružství.

* * *

Prvních několik týdnů stráví Bianka tím, že pomalu a opatrně projíždí pořád dokola malebnými, klidnými ulicemi jejich nové čtvrti a vrývá si do paměti jejich neznámá jména; Clifton Road, Lauriston Road, Berkley Place, Lingfield Road, Edge Hill... Seznamuje se s jednosměrnými ulicemi, velkým novým autem a jízdou po levé straně silnice.

Než se sem Bianka přestěhovala, navštívila Londýn několikrát, ale bylo to už před lety a v centru Londýna se věnovala jen typickým turistickým záležitostem – nakupování na Oxford Street, obědu v Covent Garden, představení na Leicester Square. Před několika měsíci, v zimě, přiletěli Emil s Biankou na krátkou návštěvu hned poté, co přišla ta pracovní nabídka, a i když jí Wimbledon připadal docela příjemný, strávili zde jen chvilku prohlídkami domů, jízdami Uberem a večery v luxusních restauracích v Mayfair s Emilovými novými spolupracovníky z Norbank.

Nyní netrvalo moc dlouho a Wimbledon Village si zamilovala. Bianca se zdá, že je to dokonalé místo – ztělesnění všeho, co by si kdo mohl přát – bezpečné a malebné, s vesnickou atmosférou, ale na prahu jednoho z nejzajímavějších měst na světě. Lidé vypadají kultivovaně a značně zámožně, podobní těm z luxusního předměstí Osla, odkud právě přijeli, ale úplně jiní než lidé tam, odkud Bianka pochází. Avšak ani doma v Norsku se nikdy necítila jako jedna z nich. Mohlo by to tady být jinak? Cítí, jak z ní stará Bianka a její nudný život v Oslu sklouzávají jako svlečená hadí kůže, a dochází jí, že všechny ty obavy byly zbytečné; může to udělat – začít znovu, vybudovat si nový život.

Dům, který jim společnost zajistila na Dunstall Road, je nádherný, takový, o jakém by snil každý: rozlehlý, hrázdný, se základy z červených cihel a s krásnou, obrovskou zahradou, která sousedí s parkem Cannizaro. Kdyby se tak malá Bianka mohla vidět – jak si teď žije jako královna v Londýně a nemusí kvůli tomu ani pracovat. Nebo o něco starší Bianka – ta verze jí samé, která si myslela, že po tom všem, co ztratila, už nikdy nebude mít nic, co by stálo za to.

Jakmile z Norska dorazí jejich věci, začne vybalovat, aby velký, částečně zařízený dům vypadal jako skutečný domov s jejich veselými tvářemi, které se usmívají z fotografií rozmístěných po obytných místnostech, s jejich uměleckými díly rozvěšenými po stěnách. Střemoví věci uloží do nejmenšího z volných pokojů v přízemí a pevně za sebou zavře dveře – nedá se říct, že by mezi pololetími a všemi těmi zahraničními cestami, které jako jedna z nejslibnějších hvězd norského národního mládežnického týmu Super G podniká, trávil doma zrovna moc času.

Dnes je pondělí, první červen, a už v devět ráno začíná být teplo. Emil odjel do kanceláře v centru Londýna a Bianka sedí na schodech terasy, popíjí čaj a vychutnává si pohled do zahrady. Snaží se představit si, co jí přinese budoucnost, jak se bude její nový život od-

víjet, ale nedaří se jí to. Dohodli se, že během let, která stráví v Londýně, nemusí pracovat; Emil vydělává víc než dost peněz pro oba a myslí si, že Bianka „si zaslouží zjistit, co ji udělá šťastnou“ po více než deseti letech v práci, která ji ani v nejmenším nenaplňovala. Problém je v tom, že Bianka má jen velmi chabou představu o tom, co by ji mohlo udělat šťastnou, a už teď se jí stýská po každodenní rutině vstávání a chození do kanceláře, ačkoli to po všechny ty roky, kdy to musela dělat, z duše nenáviděla.

Po necelé půlhodině ji to přestane bavit a rozhodne se, že se projde městečkem a koupí večeri v jednom z lahůdkářství. Míjí lidi se psy napínajícími jejich vodítka; matky pronásledující své malé ratolesti po zářivě zelené, orosené trávě obklopující rybníček; několik školáků z jedné z nedalekých soukromých škol ve sportovním úboru, jejichž klábosení přehlušuje hukot pravidelných letadel přistávajících na letišti Heathrow. Usměje se sama pro sebe, že je najednou tady, uprostřed toho všeho. Zastaví se, aby si prohlédla výlohy několika luxusních butiků na hlavní ulici, a všimne si skupinky norských žen, které sedí v kavárně a popíjejí kávu. Je to zvláštní pocit, slyšet tu svou mateřštinu, jako by v tomto novém světě nemohlo existovat nic z její rodné země.

Bianka udělá pár kroků blíž, aby slyšela, o čem si povídají. Bohužel je to nezajímavé, jak už útržky cizích rozhovorů bývají. Povídají si o školní benefiční akci, o tom, jak prodat víc koláčků, jestli může být opravdu tak těžké zajistit, aby všechno bylo nejen bezlepkové, ale i veganské, a proč se ty matky ze střední nemůžou trochu víc snažit? Bianka na ně kradmo pohlédne. Jsou čtyři, všechny pečlivě upravené, blondaté a s pořádnou dávkou botoxu. Mají na sobě variace stejného outfitu: upnuté džíny, baleríny a vzdušné bílé halenky. Kolemjdoucí by si mohli myslet, že Bianka je jednou z nich; se svou barvou pleti vypadá nezaměnitelně skandinávsky a tak trochu do svého zbrusu nového londýnského života nezapadá. A možná se

stane stejnou ženou jako ony; dámy, které chodí na obědy a jejichž manželé míří každý den do centra Londýna, zatímco ony utrácení peníze na předměstí a krátí si čas do odpoledne, zaplněného převážením dětí ze soukromých škol na vyjížďky na koních, na hodiny tenisu nebo do divadelního kroužku. Díky norské základní škole i větší mezinárodní skandinávské škole kousek odtud je Wimbledon skandinávských expatů plný.

Obstará večeri v lahůdkářství, zastaví se v několika značkových butikách, pak si u Gail's koupí bagetu s kuřecím masem a halloumi a kávu s sebou a stejnou cestou, kterou přišla, se vrací domů. Brzy snad bude mít nějaké kamarádky, se kterými by poseděla v kavárně.

* * *

Odpoledne si dopřeje dlouhou horkou koupel se sklenkou bílého vína a skrz klenuté střešní okno v hlavní koupelně pozoruje letadla, která se míhají po obloze. Prolistuje si jeden magazín o interiérech a poté se, plná inspirace, rozhodne přestavět nábytek v obývacím pokoji. Přesune pohovky tak, aby nestály vedle sebe v rohu místnosti, ale čelem k sobě, a mezi ně postaví nízký mramorový konferenční stolek a na něj pak bronzovou vázu s bílými růžemi. Když konečně skončí, posadí se a čeká, ale jak minuty a hodiny ubíhají, cítí se stále osaměleji a podrážděněji. Proč se Emil ještě nevrátil domů? Je po sedmé a večere je dávno hotová, tedy ohřátá. Samozřejmě si moc dobře uvědomuje, že pracovní doba v Londýně je delší než v Norsku, kde je zcela normální odcházet z kanceláře úderem čtvrté, ale netušila, jak dlouhá ta pracovní doba bude a jak odstrčená se bude cítit.

Uklidni se, říká si v duchu. Právě jste sem přijeli.

V půl osmé Emil vchází do dveří, vypadá vyčerpaně, ale spokojeně. Nad výtečnou lilkovou parmigianou, kterou Bianka koupila

u Italů na rohu, ale tváří se, že ji udělala, vypráví o svém dni a o různých spolupracovnících, z nichž Bianka ještě žádného nepoznala. Po večeři si vezmou zbytek vína do obývacího pokoje a Emil se usadí vedle Bianky na pohovku, i když ona čekala, že si sedne naproti.

„Vypadá to úžasně, zlato,“ řekne Emil, zatímco si prohlíží nové uspořádání pokoje. „Mimochodem – zapomněl jsem ti říct – už nás pozvali asi na pět akcí. Jedna je tenhle víkend. U kolegy Andrease doma. Zajímalo by mě, jestli jsi už slyšela o jeho ženě, Charlotte Vingeové?“

„Ne, myslím, že ne. Proč?“

„Prý je v Norsku docela známá. Říká si Keto královna. Myslím, že je to nějaká televizní kuchařka. Její pořad má premiéru na Streamstaru ve Velké Británii v angličtině a pořádají velkou párty.“

„Páni, fajn, to zní dobře.“ Emil zvedne ze stolku před nimi ovladač a zapne televizi. Přejde na YouTube a zadá „Keto královna“. Nic nemohlo Bianku připravit na to, co následuje. Tady je, vstala z mrtvých, ožívá na obrazovce, jenže to není ona, samozřejmě že není. A přesto je na té ženě něco tak podobného, že to Bianku okamžitě a hluboce zasáhne. Srdce jí v hrudníku divoce buší a ona se vědomě snaží udržet neutrální výraz. Emil si toho musel také všimnout, ale copak by si to mohli přiznat? Bianka vrhne kradmý pohled na svého manžela, ale jeho výraz je zdánlivě nevzrušený, alespoň jí to tak připadá. Sledují Charlotte Vingeovou, jak mluví o zjevně hrůzných účincích konzumace sacharidů, zatímco opéká steak k dokonalosti, sem tam přepíná svou krásnou tvář do hypnotizujících úsměvů a na hladkých, opálených tvářích se jí rýsují hluboké dolíčky, až už to Bianka nevydrží, jemně vezme Emilovi z ruky dálkový ovladač a vypne televizi.

„Zajímavá díra na trhu pro budování kariéry, co?“ řekne Emil a Bianka ho při těch slovech pozorně sleduje. Opravdu se zdá, že ho pohled na Charlotte Vingeovou vůbec nezasáhl. Jedna její část

by nejraději dovolila slzám, které se jí derou z nitra, aby se uvolnily, a zeptala se svého manžela, jestli vidí to, co ona – nemožné –, že se vrátila. Ale rozhodne se nic neříkat. Bude lepší, když si nevšimne toho, co vidí ona. Sama sebe přistihne, že přikyvuje.

„Andreas říkal, že byla čerstvě atestovaná doktorka. A místo toho se rozhodla prorazit jako Keto královna. Prý vydělává majlant.“ Emil se uchechtne.

„Nemůžu se dočkat, až se s ní seznámím,“ řekne Bianka a v tu chvíli nový život v Londýně, nový začátek a nová Bianka nabývají zcela jiného významu.

2

Charlotte

Kolem domu obehnaného terasou z týkového dřeva se rozprostírají trávníky, jež jsou po nedávných deštích zářivě zelené a svěží, a vedle bazénu se tyčí velký zahradní párty stan. Trávník na druhé straně bazénu byl proměněn v taneční parket, speciálně upravený pro akce, jako je tato. Možná je to trochu přehnané, ale nechci, aby se říkalo, že Charlotte Vingeová neumí uspořádat večírek, a tohle je koneckonců událost, která se koná jednou za život. Dívám se na obrovskou obrazovku, která vévodí terase u zadní části domu a je umístěná v dokonalém úhlu tak, aby na ni shromáždění hosté ze zahrady dobře viděli. Představuju si, jak obrazovku vyplňuje můj obličej a spolu s ním logo britské verze Streamstaru. Sama pro sebe se usměju a polknu knedlík v krku. Na to teď není čas.

Lidé z cateringu jsou zaneprázdnění přípravou stolů s jídlem a vykládají bedny se šampaňským, které noří do kbelíků s ledem za barem uvnitř rozlehlého, kupolovitého párty stanu. Je tam sašimi a carpaccio, ústřice a pořádné kusy sýrů Gruyère a Roquefort,

všechno samozřejmě keto, ale to nebudu zdůrazňovat. Ani nemusím, každý ví, že sacharidy se v tomhle domě nepodávají.

Sejdu z terasy na pruhovaný trávník. Andreas trval na tom, že ho dnes ráno sám poseká. Musím uznat, že to udělal dobře, i když jsem si vůbec nebyla jistá, jestli to zvládne. Pozorovala jsem ho z terasy, předstírala, že vyřizuju e-maily na telefonu, a bojovala s nutkáním zakřičet, že to není dost rovné nebo že vynechal nějaké místo.

Andreas se ke mně nenápadně přikrade zezadu, rukama mě obejmeme kolem pasu a přitáhne do těsného objetí. Jsem trochu překvapená, protože on není zrovna z těch, co se rádi objímají.

„Tak co, zlato, kvůli čemu vyšiluješ teď?“

„Já nevyšiluju.“

„Charlotte, já tě znám. Poznám, že jsi vystresovaná, jen z toho, jak svíráš čelist. Tváříš se dost přísně.“

Vezme mě za bradu a lehce mě štípně, pak mě políbí na tvář a já se proti své vůli zasměju.

„No, dneska je horko a jsou tu sašimi a ústřice, mohli by je nechat při špatné teplotě, až by se zkazily. Můžou pak být hodně nebezpečné a způsobit otravu jídlem. Kdo ví, kolik zkušeností mají tihle lidi se zajištěním správného množství ledu, nikdy předtím jsem je tu neměla. Sice mi je doporučila Silje Evensenová, ale...“

„Charlotte. Vážně. Potřebuješ se napít. Pojď se mnou.“ Andreas mě táhne přes trávník k párty stanu, kde dvojice číšníků, kteří vypadají zhruba stejně staří jako můj třináctiletý syn, pokládá na naškrobený bílý ubrus v křivé řadě skleničky na šampaňské.

„Můžete mi prosím udělat Arctic Kiss?“ zeptám se, ale setkám se jen s prázdným pohledem. „Je to signature drink tohohle večírku, takže by možná bylo fajn, kdybyste ho uměli. Podívejte se támhle na tabuli s nápoji.“ Ukazuji na roztomilou tabuli inspirovanou francouzským stylem, kde jsem pečlivým kaligrafickým písmem vypsala nabízené nápoje. Moji přátelé se vždycky diví, kde беру na všechny

tyhle věci čas, ale ve skutečnosti je to jednoduché – prostě si čas *udělám*. Kromě toho, v hrobě si člověk odpočine víc než dost. Jeden z číšníků přikývne a pustí se do přípravy mého drinku. Jeden díl vodky, dva díly Dom Pérignon, kapka čerstvé citronové šťávy, to vážně není žádná velká věda. Dramaticky protočím oči na Andrease, který se uchechtne.

„Pamatuj, co jsem říkal. Dej si pár drinků a prostě se uvolni. Má to být zábava. Tohle je tvoje chvíle, Charlotte.“

„Mám se uvolnit? Celá londýnská skandinávská komunita a polovina britské televizní elity co nevidět vpadne na mou zahradu a ty mi říkáš, abych se uvolnila?“

„Charlotte, už jsme o tom mluvili. Tihle všichni přijdou kvůli tobě a tvým úžasným úspěchům. Pamatuj na to. Většinu z nich stejně znáš; jsou to tví přátelé. Ber je jako jednotlivce, prostě jednoho přítele po druhém. Není důvod vyšilovat kvůli tomu, že si pozveš kamarádky a v krásný letní den se opiješ šampaňským.“

„Chci jen, aby všechno bylo dokonalý.“

„*Je* to dokonalý. Jako vždycky. Stejně jako ty.“ Můj manžel opravdu ví, co má říct.

„Hmm.“

„Mimochodem, pozval jsem svého nového šéfa, Emila – myslím, že jsem se o něm už před pár dny zmiňoval – a jeho ženu, Bianku. S *k. Biankach*.“ Andreas několikrát vysloví její jméno a pokaždé ho zakončí dramatickým „*ach*“ a zasměje se.

„Dobře, jak myslíš, to je samozřejmě v pořádku.“

„Právě se sem přistěhovali, takže by bylo fajn představit ji některým dámám.“

„Jo, jasně, jestli si vzpomenu, ale nedá se říct, že bych zrovna dneska měla času nazbyt.“

„Já vím, zlato. Jen, víš, její manžel je nový generální ředitel Norbank, takže by bylo fajn být s ní zadobře.“ Přikývnu. Chápu. Andreas

a jeho intriky. Vždycky je to stejné: *kamarádit se s touhle manželkou a s tamtou manželkou, pozvat tyhle šašky k nám na neuvěřitelně nudnou večeři*. Děkuji osudu, že jsem svým vlastním šéfem a nekonečně vzdálená od nesnesitelné tuposti kancelářské politiky. „Buď milá, zlato,“ pokračuje. „Víš, že není nijak snadný začínat žít v cizí zemi.“

Rozhlížím se po svém domě a obrovské zahradě, a najednou mi před očima vyvstane živý obraz toho, jak jsem to tu viděla poprvé, před šesti lety, když jsme se do Wimbledonu přestěhovali z Osla. Připadala jsem si jako ryba na suchu, když jsem tam musela všechno nechat a vytrhnout své děti z jejich prostředí, dokonce jsem opustila práci nedávno atestované lékařky, aby si Andreas mohl splnit svůj sen v Londýně. Myslela jsem si, že tu nikdy nebudu šťastná, ale pak jsem pronikla do úžasné, semknuté komunity a rozhodla se založit keto blog, který nakonec změnil celý můj život, protože, no, každý asi potřebuje nějak trávit čas. Stala jsem se Keto královnou a někdo by mohl říct – včelí královnou skandinávské komunity v jihozápadním Londýně. Na ty začátky si ale stále pamatuju; hlavně na ten pocit, že jsem zcela osvobozená od všeho, co mě v mém starém životě svazovalo.

Vracím se zpět do přítomnosti a dívám se ze svého domu, který jsem si už tolik zamilovala, na oblohu. Jakoby odnikud se vynoří tmavý, bachratý mrak, který zakrývá slunce a vrhá na zahradu temné stíny. S obavami vrhnu letný pohled vzhůru – i jedna jediná kapka deště by mohla všechno zničit. Nechápu, kde se ten obrovský, strašlivý mrak vzal. Předpověď počasí hlásila jasnou oblohu a třiadvacet stupňů po celý den –

„Charlotte. Přestaň. Ovládat počasí nemůžeš dokonce ani ty.“

Ale já chci. Chci mít pod kontrolou všechno.

Andreas mi stiskne ruku, mrkne na mě a pak někam zmizí. Vracím se ke stanu a pozorně sleduju, jak mi další zjevně předpubertální číšník připravuje druhý Arctic Kiss. Několika velkými doušky ho do sebe vyklopím a cítím, jak mi alkohol příjemně zahřívá útroby.

Hosté dorazí za třicet minut a můj seznam úkolů je vážně dlouhý: ujistit se, že děti jsou vhodně oblečené a připravené přivítat hosty při příjezdu, zkontrolovat všechny orchideje rozmístěné kolem domu, prohlédnout skleničky a ověřit si, zda na žádné není půlměsíkový otisk od rtěnky z nějaké jiné akce – to se mi už jednou stalo a snad nemusím říkat, že to bylo velmi nepříjemné.

Začnu nahoře, kde se děti mlčky hrbí na pohovce v televizní místnosti a koukají do mobilů. Na Oscarově košili je skvrna. Madeleine má na sobě džíny a crop top a řekne jen „Ani mě nehne“, když jí nařídím, aby se okamžitě převlékla. Můj syn ví, že je lepší se se mnou nehádat, když vedle něj na pohovku položím čistou růžovou košili, ale dcera se na mě jen vzdorovitě dívá a neustoupí, ani když na ni vrhnu ten svůj *pohled*.

„Nech toho, mami,“ řekne. „Fakt, byla by s tebou mnohem větší sranda, kdybys nebyla pořád tak upjatá.“ Madeleine se zvedne a protáhne se kolem mě, přičemž na stole nechá svůj iPad, na kterém hraje nekonečný proud videí z TikToku.

* * *

Vše jde přesně podle plánu. Samozřejmě. Tajemství úspěšné oslavy spočívá jednoduše v tom, že je třeba myslet na každý detail, na každý okamžik, aby vás nic nezaskočilo. Překvapení vážně nesnáším. Lidé přicházejí s květinami a dárky a rozplývají se nad domem a dětmi, které – budiž jim přičteno k dobru – každého zdvořile zdraví, a dokonce vypadají docela upraveně. Číšníci ladně krouží kolem davu, dolévají skleničky a nabízejí kanapky. S Andreasem si povídáme s několika jeho kolegy a jejich manželkami, lidmi, které známe už léta, a já dokonce cítím, že se trochu uvolňuju. Dorazily i mé dvě nejlepší londýnské kamarádky, Anette a Linda, a dlouhou chvíli trávíme, jen my tři, na klidném místě v dolní části zahrady

a pozorujeme dav a tuhle nepochybně surreální akci. Je tak šílené, když jen pomyslím, že blog, který jsem začala psát jako znučená cizinka, obyčejná žena v domácnosti, přerostl v jeden z největších blogů v oblasti kritiky škrobu v potravinách na světě, pět kuchařek, řadu keto výrobků mé vlastní značky, mou vlastní norskou kuchařskou show v hlavním vysílacím čase a – teď přijde to nejlepší – velkou smlouvu se společností Streamstar v mé nové domovině.

„Dokázala jsi to,“ řekne Linda a stiskne mi ruku, když obrovská obrazovka ožije a objeví se oranžové logo Streamstar, následované upoutávkou na *Keto královnu* přejmenovanou pro britský trh na *Keto pro Vikingy*. Dav jásá a změř tváří se otáčí, aby mě jejich pohledy našly. Jax Myers, šéf mezinárodního rozvoje, pozvedne mým směrem sklenku k malému soukromému přípitku, zatímco já na obrazovce spustím rázný monolog o tom, jaké zlo představují obiloviny a luštěniny. „Fazole!“ křičím z obrazovky a můj zesílený hlas se rozléhá přes celý trávník. „Ani se jich nedotýkejte, pokud nechcete svůj organismus zaplavit fytochemikáliemi. Ve skutečnosti potřebujete jen *tohle*. A já vám ukážu, jak změnit svůj život ve stylu Keto pro Vikingy.“ V ruce držím obrovský, tlustý plátek prorostlého rib eye steaku, široce se usmívám, a pak ho upustím do rozpálené pánve.

Po skončení upoutávky se ozve bouřlivý potlesk, následuje hlasité klábosení a další drinky a já ztratím Anette a Lindu v davu. Andreas ke mně přiskočí a vlepí mi prudký polibek na tvář, a dokonce i děti se ke mně vrhnou, aby mě objaly. Andreas mi zůstává nablízku, zatímco se pohybuji po zahradě a rozmlouvám se starými přáteli a lidmi z branže. Pro tento večer je zjevně ve vedlejší roli, nechává mě vést konverzaci a směje se, kdykoli řeknu něco aspoň trochu vtipného; najednou je úplně jiný než za zavřenými dveřmi, když jsme sami, bez alkoholu, luxusního oblečení a rozjařené společnosti ostatních. Je takový, jako když jsme se poprvé potkali, a já pocítím stesk po tom, jaký se mnou býval tenkrát, protože dnes, v tuhle chvíli, je to jen pro efekt.

Přikyvuji všemu, co můj manžel říká, a dopřeju si další doušek svého Arctic Kiss. Nyní jsem příjemně povzbuzená a otočím oči k rozsmátým, usměvavým hostům, kteří na mou počest dorazili na naši zahradu. Od jejich rolexek a obrovských diamantových náušnic se odráží slunce. Ženy jsou většinou oblečené podobně jako já, v bílých letních šatech, doplněných decentními zlatými šperky, diamanty a barevnými kovovými náramky značky Hermès. Zběžně si prohlížím dav shromážděný na trávníku, každá žena má na sobě nějakou variaci této skandinávsko-sloanské uniformy, která je pro lidi z vyšší třídy z okolí Londýna tak typická. Až na jednu.

Je vysoká, velmi nápadná a okouzující, s nezkrotnou svatozáří blondatých kadeří rámujičích opálený obličej s jemnými rysy. Na sobě má zářivě červený kalhotový kostým, nedbale rozepnutý, aby odhaloval hedvábnou košilku s velmi hlubokým výstřihem. Vypadá stylově a sexy a značně se vymyká konzervativnímu zástupu bílých bavlněných šatů. Taký se zdá, jako by jí bylo úplně jedno, že nezapadá, a sebevědomě k nám kráčí na vysokých zlatých botách značky Valentino, zatímco se na ni upírají zraky doslova všech.

„Á, tady jsou. Bianco. Emile. Vítejte. Jsem rád, že jste přišli.“

Bianka se nakloní a políbí mě na tvář, a je to skutečný polibek, ne vzdušný. Věnuje mi srdečný úsměv, a já se poprvé za dlouhou dobu cítím v něčí společnosti úplně vyvedená z míry. Připomene mi to dobu, kdy jsem chodila do školy a najednou mě oslovil některý z úžasně cool spolužáků z ročníku o několik tříd výš. Nebývám často ve společnosti někoho, kdo si zřejmě nedělá starosti s tím, aby zapadl, a už vůbec ne tady, mezi mými kamarádkami maminkami a Andreasovými kolegy ze světa financí – je to moře konformních konzervativců.

„Charlotte. Moc mě těší, že tě poznávám. Jsem tvoje velká fanynka. Sleduju tě už dlouho a díky tvému přístupu se cítím naprosto úžasně.“ Jednou z věcí, která mi často připadala zvláštní, když jsem

se stávala čím dál známější, zejména v Norsku, je to, že mám pocit, jako by existovala moje další verze, která vždycky kráčí o pár kroků přede mnou, a je to ta Charlotte, o které si lidé myslí, že ji znají. Bianka mě možná viděla v televizi nebo na obálce některé z mých knih. Věděla, jak mluvím, jak se směju a jak se pohybuju, ještě předtím, než jsme se potkaly, ale já o ní zatím nevím vůbec nic. Při pohledu na ni chci najednou vědět všechno. Bianka vypadá jako člověk, který do místnosti vnese zvláštní energii. Je evidentní, že si toho všímají i ostatní; lidé se po ní neustále ohlížejí, jako by potřebovali vědět, kde zrovna je a s kým mluví.

„Co piješ?“ zeptá se Bianka a mrkne do mé poloprázdné koktejlové sklenice.

„Arctic Kiss. Vodka a šampaňské s kapkou citronu.“

„To zní divně.“ Zasměje se a já také. „Můžu ochutnat?“ Aniž by počkala na odpověď, vezme si ode mě skleničku a trochu se napije, rty přitisknuté na skvrnu od mého lesku na skleničce. Vypadá to, že bakterií se nebojí. Nakrčí nos, zavrtí hlavou a natáhne se ke kolemjdoucímu číšníkovi pro sklenku šampaňského. Naši manželé se ztratili kdesi v davu a já chci mít Bianku u sebe; na ní a její energii je něco, co mě přitahuje. Stojí velmi blízko, i když na trávníku je spousta místa. Chci se jí zeptat na milion otázek, třeba proč sis vybrala tyhle šaty, kolikrát jsi byla zamilovaná, opravdu se uvnitř cítíš tak klidná a sebevědomá, jak vypadáš, čeho se bojíš, dokáže tě tvůj manžel rozesmát, jakože opravdu rozesmát?

Letmo na ni pohlédnu a zjistím, že se na mě Bianka upřeně dívá, její výraz je těžko čitelný, možná posmutnělý nebo lehce melancholický.

Nakloní se blíž, načež mi přímo do ucha zašeptá: „Víš, někoho mi připomínáš.“ Její husté, nepoddajné vlasy spočinou na mém rameni jako měkký kašmírový šál a mě náhle přepadne zvláštní nutkání, že bych se jich chtěla dotknout konečky prstů. Čekám, že bude pokračovat.

čovat, ale vtom přímo před námi stane číšník a přistrčí nám podnos naložený kanapkami s lososími jikrami na plátcích okurky. Zavrtím hlavou, ale Bianka si dvě vezme, obě si strčí do pusy a mrkne na mě.

„Tohle všechno je tak dokonalý. Muselo to dát spoustu práce,“ řekne, když dožvýká. Chci se jí zeptat, koho jí připomínám, ale jako by ten zvláštní pocit důvěrnosti, který jsem mezi námi ucítila, když se napila z mé sklenice a zašeptala mi do ucha, byl pryč a najednou jsme si zase cizí.

„Ehm. Děkuji. Však víš, jaký to je.“

„Jaký to je?“

„Však to znáš. Pořádání akcí, jako je tahle.“

„Ne. Neznám, vůbec.“ Zasměje se, až se několik lidí otočí.

„Vážně?“

„Nejsem moc dobrá hostitelka. Představa hromady lidí v mém domě mě vážně stresuje. Všechno dělá Emil. Mimochodem, moc se mi líbí tvůj dům, je vážně krásný.“ Bianka se uznale zadívá na náš dům, který je teď měkce osvětlený, i když venku je ještě světlo a po indigové letní obloze se táhnou dlouhé pruhy růžové a fialové. Snažím se vzpamatovat z toho, co právě řekla – že její manžel, nový generální ředitel Norbank, se o všechno stará, když k nim přijdou nějací hosté.

„Asi se mi prostě líbí se o všechny starat. Vždycky jsem to chtěla dělat. Chápeš, dohlížet na to, aby každý měl, co potřebuje.“

Bianka se usměje, vezme si pár kanapek od procházejícího číšníka a jednu po druhé si strčí do pusy. „A kdo se stará o tebe?“

Je to zvláštní otázka a já netuším, jak na ni odpovědět. Začínám mít dojem, že Bianka to takhle prostě dělá, vědomě tne do živého a zeptá se na to, co opravdu chce vědět, k čertu s konvencemi a společenským tlacháním. *Kdo se stará o mě?* O mě se nestará nikdo, ačkoli nikdy předtím jsem o tom takhle nepřemýšlela. Ale je to tak – jsem manželka, matka a majitelka firmy. Starám se pořád o všechno

a o všechny. Není divu, že jsem blázen posedlý kontrolou. Možná je z výrazu mé tváře patrné, že mě ta otázka zasáhla, protože Bianka mi pevně stiskne ruku a věnuje mi mírný úsměv, ze kterého se mi najednou chce brečet. Rozhodnu se rozhovor nasměrovat na bezpečnější půdu.

„Jak se ti zatím líbí Wimbledon? Že je to naprosto nejúžasnější místo?“

„Ach ano, je to tu krásný,“ odpoví Bianka. „A všichni jsou tak milí.“

„Ano, je to opravdu ta nejlepší komunita,“ říkám a v myšlenkách se vracím do doby, kdy jsme sem přijeli a zdejší skandinávské ženy mě opravdu vřele přivítaly. „Musíš přijít na Noc pro skandi dámy. A čtvrtě kávu v městečku, když rozvezeme děti. A někdy bychom mohly zajít na oběd.“ Když to říkám, cítím se trochu rozpačitě, protože to zní, jako bych neměla žádné kamarádky a až příliš toužila po tom, abych se spřátelila právě s Biankou.

„Jasně,“ odvětví a znovu po mně blýskne tím širokým úsměvem. „Obejdu to tady a všechny pozdravím. Uvidíme se později.“

„Počkej,“ řeknu a ona se zastaví a otočí se ke mně v trochu přehnané otočce, jako nějaká baletka. „Koho ti připomínám?“ Bianka se rozesměje, propukne v smích, který vychází někde z hlubin jejího nitra, udělá několik kroků blíž a nakloní se ke mně, aby mi mohla zašeptat do ucha. I já se musím smát; je tak výrazná. Usrкну si svého drinku a její dech mi rozvlí vlasů kolem ucha, když promluví.

„Ženu, se kterou jsem kdysi spala,“ zašeptá. Vyprsknu a postříkám Bianca tvář šampaňským a vodkou. Ona hodí hlavou dozadu a znovu se rozesměje. „Nejlepší sex, jaký jsem kdy měla,“ dodá mnohem hlasitěji a já zaznamenám, jak se lidé stojící blízko nás při zmínce o sexu otáčejí.

Prokličkuje davem a několikrát se zastaví na cestě směrem k Emilovi, který stojí uprostřed skupinky několika mužů. Povídají si a smějí se a všichni na ni stále upírají oči. Jsem tak šokovaná, že se sotva

pohnu, ale spíš než to jsem asi pobavená a fascinovaná, protože vyprsknu smíchy a ještě hodně dlouho se nemůžu přestat smát, dokonce i když se nechám vtáhnout do hovoru se skupinkou dam, které znám ze školního rodičovského sdružení a které jsou naprostým opakem Bianky; konvenční, nenápadné, nudné.

* * *

Jsou dvě hodiny po půlnoci a já si ve své prostorné šatně svlékám šaty a vším je zpátky mezi spoustu podobných bílých šatů. Andreas je v ložnici a mne si tvář, vypadá vyčerpaně a trochu opile. Vždycky jsem měla ráda tyhle chvíle s manželem, kdy už je po večírku, všichni odešli domů, my jsme konečně sami a vyprávíme si drby a sdělujeme dojmy. Připomínají mi dobu krátce po svatbě, i když skoro všechno ostatní mi teď připadá jiné. Dnešek se vážně vydařil, říkali to všichni, a jako každý správný večírek se protáhl do brzkých ranních hodin a na konci se trochu rozjel, když Anette trvala na koktejlech Tequila Slammer, dokud ji Linda s manželem Richardem nakonec neodtáhli do taxíku.

S Andreasem vejdemo do koupelny, stojíme vedle sebe u umyvadel a naše pohledy se setkají v zrcadle.

„Tak co říkáš na Bianku?“ zeptá se Andreas a strčí si do pusy zubní kartáček.

„Myslím, že byla... zajímavá. Rozhodně je jiná.“ Před očima mi znovu vyvstane obraz Bianky, jak se nenuceně smála mému překvapení nad tím, co řekla. *Ženu, se kterou jsem kdysi spala...* Cítím, jak se červenám, a sehnu se, abych si obličej opláchla vodou. Přemýšlím, jak by asi Andreas zareagoval, kdybych mu pověděla, co mi řekla, ale vím, že to neudělám.

Andreas přikývne, krouží kartáčkem v puse a v koutcích úst se mu objevují malé bublinky. Po dlouhé chvíli vyplivne, vypláchne si a pak promluví.

„Spíš jsem myslel... jaký má příběh a tak? Chtěl jsem si s ní popovídat víc, ale bylo tam tolik lidí, se kterými jsem musel promluvit, že jsem neměl šanci. Všimla sis, kolik pozornosti na sebe upoutala? Jako by všichni sledovali jen ji.“

Přikývnu a Andreas se na sebe usměje do zrcadla, jeho rovné bílé zuby se lesknou.

„Jo, toho jsem si všimla,“ řeknu. „Ona je opravdu úplně jiná. Jako by právě přiletěla z nějakého vzdáleného vesmíru. Nedokážu si to vysvětlit. Jako by prostě byla z úplně jiného světa než ti, se kterými se obvykle stýkám, a vypadá to, jako by jí to bylo jedno. Bylo docela osvěžující potkat někoho takovýho.“

Osvěžující mi připadá jako příliš slabé slovo. Pořád si v duchu přehrávám, jak se na mě dívala, a tu nestydatost, co řekla. Obvykle by mi někdo, kdo si uzurpuje tolik pozornosti, byl automaticky nesympatický, ale v Bianca bylo něco, co vnášelo do jejího způsobu bytí rovnováhu; myslím, že to byla její vnímavost, velmi jemně vyladěná schopnost někoho skutečně vidět. Ano, to je ono – cítila jsem, že ona mě skutečně vidí. Letmo se podívám na svého manžela a on vyhledá můj pohled v zrcadle. Obejmu ho zezadu kolem holého pasu a opřu si hlavu o jeho záda. Chci, aby se otočil a reagoval na můj dotek. Ale on to stejně nikdy neudělá. Přesně jak jsem tušila, přeruší objetí tím, že mi sundá ruce, otočí mě čelem k sobě, pak si mě přitáhne a rychle obejmě.

„Jdu do postele,“ řekne. Udělám krok blíž, nejspíš povzbuzená Biančíným chováním, a položím Andreasovi ruku na hrud', přímo na srdce.

„Přijdu za chvíli,“ zašeptám. „Neusínej.“

Vyjdu z ložnice, rychle přejdu po chladných parketách a pak se-jdu po schodech dolů. Nemůžu jít spát bez svého malého rituálu, ani dnes v noci, kdy jsem šťastná, vyčerpaná a ještě trochu opilá. Dole zhasnu všechna světla v obvyklém pořadí, kromě zlaté staro-

žitné okenní lampy, která patřila mé matce. Tu nechávám vždycky rozsvícenou. Dlouho zírám do žárovky a nechávám její světlo, aby se mi otisklo do sítnice, a pak spěchám zpátky nahoru, bezdůvodně nesvá z toho, že jsem v obrovském prostoru propojených obytných místností skoro potmě. V ložnici vklouznu pod přikrývku a přitulím se k Andreasovi.

„Ahoj, zlato,“ zašeptám a pravá ruka mi automaticky putuje od jeho pasu dolů přes zadek, ale přestože jsem nebyla pryč ani pár minut, můj muž už evidentně tvrdě spí. Jako obvykle ucítím trýznivý pocit zklamání – je to už tak dlouho, co se mě dotkl. Ležím na zádech a sleduji, jak se měsíc proplétá mezi rychle se pohybujícími, nadýchanými mraky, a naslouchám tichému švezení Andreasova dechu.

3

Charlotte

Probudím se jen po pár hodinách spánku. Cítím se překvapivě dobře. Jsem zvyklá na nedostatek odpočinku a produktivní, hektický život. Dole slyším slabý šum rodinného života; naše au-pair Ayla má nejspíš plné ruce práce, aby dětem připravila snídani a odvezla je do školy, a Andreas už je asi pryč. Dám si rychlou sprchu, a než se obléknu, v domě se rozhostí ticho.

Dojedu do nákupního centra u nádraží, zaparkuju auto a naskočím na první vlak do Waterloo, v němž se mi podaří najít místo u okna. Pozoruji předměstí, jak se míhá venku v šedohnědých šmouhách, a kapky deště, jež se na okenním skle sbírají do malých říček. Podívám se na svůj obličej, který se ke mně odráží zpátky, s ještě vlhkými vlasy a nenalíčeným obličejem, a s potěšením shledám, že navzdory velmi dlouhé noci a mnoha drinkům vypadám docela svěže a rozhodně mladší než na dvaadvacet let, bezpochyby díky přísnému režimu, který jsem proměnila ve velmi úspěšnou kariéru. A samozřejmě díky botoxu; velkému množství botoxu.

Televizní studio se nachází ve Vauxhallu, jen pár kroků od vlakového nádraží, všichni mě na přivítanou obejmou a do ruky mi vrazí obrovské černé americano, načež se pustí do úpravy mého obličej a vlasů. Letmo se rozhlížím po place, zatímco tým mě připravuje před kameru. Musím se štípnout, je to docela rozdíl oproti začátkům mé keto cesty, kdy jsem se snažila najít obstojnou majonézu bez olejů z těch ďábelských semínek a uvědomila jsem si, že si ji budu muset vyrobit sama. A dnes jsme tady a chystáme se natáčet reklamu na majonézu mé vlastní značky, která se bude od příštího měsíce prodávat v síti supermarketů Waitrose.

Natáčení reklamy trvá celé dopoledne a Jules, režisér, mi pořád dokola říká, ať se do toho „položím“. Záběr za záběrem vcházím do místnosti, v ruce svírám růžovou nádobu s mou majonézou a říkám pořád dokola tu samou větu: „Věřte mi, že jste ještě nejedli majonézu, dokud jste nejedli *moji* majonézu.“ A Jules znovu křičí: „Střih.“

„Přemýšlím, jestli tomu nechybí trochu šťávy. Víš, spontánnost. Potřebujeme, aby to bylo trochu živější. Víš, jak to myslím?“

Přikývnu, i když přesně nevím, co tím myslí. Otevírám pusku, abych něco namítla, abych řekla, že moje majonéza rozhodně není o zábavě, ale o kvalitě a upřímně řečeno – o hubnutí. Koneckonců moje podnikání bude vždycky o hubnutí. Pak mě něco napadne: Co kdybychom udělali z hubnutí zábavu? V mém oboru je to věčný rozpor – kontrola a disciplína nejsou zrovna synonymem zábavy, ale co kdybychom to pojali tak, aby zákazníci měli pocit, že by to přece jen mohlo být zábavné?

Najednou mi na myslí vytane Bianka. Jak by tahle reklama vypadala, kdyby to byla majonéza *její* značky, kdyby *ona* byla Keto královna, a ne já? Dovedu si představit, že její podání by bylo energické. Zábavné. Rozhodnu se, že si z ní vezmu příklad.

„Chápu,“ řeknu Julesovi, který zamračeně mžourá na záběry na svém Macu. „Máš pravdu,“ pokračuji. „Musíme to udělat uvolněnější,

drzejší. Jako by tahle tuba majonézy byla tím, co z jinak přísné diety učiní požitek. Zábavu.“

„Jo,“ řekne Jules a v očích mu zajiskří. „Přesně tak.“ Vstanu, uvolním si vlasy z obvyklého pevného drdolu a nechám si je spadnout na ramena. Jules tiše hvízdne a zasměje se.

„Můžete mi dát červenou rtěnku?“ zeptám se vizážisty Eliase, který je Julesovým přítelem. Nadšeně přikývne a začne se přehrabovat ve svém arzenálu rtěnek. Nakonec se rozhodne pro výraznou šarlatově červenou.

„Pojďme na to,“ řeknu, když je hotov, a na chvíli se zarazím před tím novým já v zrcadle. Uvědomím si, že se mnohem víc podobám své matce, která se nikdy nebála ovládnout prostor, a zářivě rudé rty jí rozhodně nebyly cizí, ale okamžitě tu myšlenku zaženu.

Kamera se rozjede a Jules odpočítává od pěti do jedné. Místo slov ve scénáři začnu improvizovat. V duchu vidím Bianku, jak se nenuceně směje a nárokuje si místo na výsluní na večírku plném cizích lidí, bezostyšně ignoruje nevyslovený dress code a pije ze skleničky hostitelky, aniž by čekala na svolení.

„Jste připravení cítit se jako někdo, kdo porušuje všechna pravidla? Není načase vnést do keto stravování trochu *zábavy*?“

„A stříh,“ vykřikne Jules, teatrálně zatleská svými hladkýma, pěstěnými rukama a jeho tvář celá září. „To je ono. Měla bys dělat bezstarostnou a sexy častěji. Sedí ti to.“

Směju se a ještě hodinu se bavím se štábem, než se mrknu na telefon – už je to pár hodin, co jsem se na něj podívala naposled, a musím požádat Aylu, aby se postarala o večeri a odvezla Oscara na tenisový trénink. Na Facebooku mám žádost o přátelství od Bianky Langelandové a na Messengeru zprávu: *Tak kdy si vyrazíme?* Vložím telefon zpátky do tašky, usměju se na Eliase a přitom cítím, jak mi pod silnou vrstvou make-upu rudne obličej.

4

Storm

Letadlo vzlétne s nečekaným zakymácením, po němž následuje několik minut znatelných turbulencí. Přestože Storm prudký vítr zaznamenal, když vystoupil ze školního autobusu, který ho přivezl na letiště, rychle se na svém sedadle u okna v zadní části letadla narovná a přitiskne tvář na plastové okénko, aby uklidnil náhle zrychlený tep. Po několika minutách se letadlo prudce stočí na západ, takže Stormovi se naskytne nerušený výhled na centrum Osla a on se rozptyluje rozeznáváním dominant, které zná: věž Tryvann v lese nad městem; ostrov Bygdøy se spoustou muzeí a s nemovitostmi, po nichž touží norští miliardáři; obrovský, dokonale symetrický Vigelandův park dominující západnímu centru města. Ze svého místa a díky krásnému počasí vidí Storm až k horám na sever od Osla a dokáže rozpoznat jeden z výrazných vrcholů nedaleko své školy; má zvláštní, zkroucenou špičku, díky níž je nezaměnitelný.

Storm přemítá o dvou týdnech, jež uplynuly od chvíle, kdy se jeho táta a Bianka přestěhovali do Londýna a poslali ho do školy v Lille-

hammeru. Na jednu stranu chtěl odjet, ale zároveň cítil nelibost, že to musí udělat, zvlášť když Bianka vypadala, že je z té příležitosti v Londýně tak nadšená. Jeho táta měl alespoň tolik slušnosti, že nad tou pracovní nabídkou váhal a uvažoval o tom, co by to znamenalo pro jeho syna, který nejenže stále žil doma, ale měl také místo v norském národním lyžařském týmu Super G a zcela jistě by se s nimi nemohl přestěhovat. Ovšem zdálo se, že Bianka už se nemohla dočkat, až se s Oslem, svou prací a – jak Storm předpokládal – i nevlastním synem rychle rozloučí.

Poslední dva týdny byly dobré. Dokonce skvělé. Zjistil, že navzdory své zdrženlivosti se cítí příjemně, když je obklopen dalšími dětmi, jež se věnují sportu na stejné úrovni jako on. Léta byl na své staré škole zvyklý být za podivína, který musel v zimě celé týdny vynechávat vyučování, když kvůli závodům cestoval všude možné po světě. Zatímco jeho spolužáci poslouchali pomalý jižanský přízvuk slečny Kempové v hodinách angličtiny nebo překreslovali nepochopitelné geometrické útvary pana Eskildsena v hodinách matematiky, Storm se řtil z kopce v Courchevelu, Innsbrucku nebo Cortině, bedlivě sledován evropskými sportovními médii. Ve škole musel při hodinách tělocviku často jít raději běhat nebo dělat speciální cviky, aby si třeba při obyčejném softballu nepřivodil nežádoucí zranění. Ale teď, na nové sportovní škole, je Storm najednou obklopený dalšími mladými lidmi, jako je on sám, dětmi, které budou soutěžit na mistrovství světa a olympiádě a které jsou stejně soustředěné a pilné jako on.

Taky se mu líbí, že je mimo město; má pocit, jako by se konečně zbavil otravného přejíždění mezi domovem v hlavním městě a chatou ve Valdres, kde jako kluk téměř každý víkend trénoval se svým tátou. Zatímco se motor letadla uklidňuje do plynulého vrnění a členité jižní pobřeží Norska mizí z dohledu, Storm se snaží představit si, co ho v několika příštích dnech nejspíš čeká. V Londýně ještě

nikdy nebyl; vlastně nikdy nebyl nikde, kde není čerstvě upravený, prvotřídní prašan.

* * *

Jeho táta s téměř rozpačitým výrazem ve tváři zaparkuje před honosným domem s plazivým břechtanem a vesele ozářenými okny s výhledem do půvabné zahrady. Storm si uvědomí, že to je poprvé, co vidí dům svého táty a nevlastní matky, a že nyní vedou nový život, který jde zcela mimo něj. Když se blíží ke vchodovým dveřím, otevrou se a v nich stojí Bianka v překvapivě elegantním světle modrém outfitu, na vysokých podpatcích a doslova září. Storm si vybaví unaveně vyhlízející Bianku, která pracovala na plný úvazek v kanceláři v Oslu a málokdy na sobě měla něco jiného než džíny a tenisky.

„Storme,“ zavrká a obejmě ho. „Vítám tě. Ukážu ti tvůj pokoj.“

Storm vstoupí do domu a prohlíží si černobílou dlažbu, těžký lustr rozlévající světlo do nejzazších koutů haly a vyřezávané dřevěné schodiště ztrácející se v přítmí horních pater domu.

„Tady,“ řekne Bianka a otevře jedny dveře z chodby. Storm vstoupí do malé, nevyzdobené místnosti, takové, jaká se obvykle využívá k ukládání krabic nebo se změní v koupelnu pro hosty, ačkoli je z ní krásný výhled do zahrady, která se teď v pozdně odpoledním světle jemně třpytí. Vycítí, že ho Bianka pozoruje, jak se rozhlíží po místnosti, a pátrá v jeho tváři po nějaké reakci, ale on jí žádnou nedopřeje.

„Hm, miláčku, myslel jsem, že Storma dáme do toho velkého zeleného pokoje nahoře. Naproti naší ložnici,“ dodá Emil.

„Ne,“ namítne Bianka. „Tady dole to bude mít mnohem pohodlnější. Znáš pubertáky, ti potřebují svůj vlastní prostor.“

„Zlato, já ho dám nahoru. Už jsem mu to tam připravil. V posledních dnech měl vlastního prostoru až až. Pojď, Storme.“ Storm se odvrátí od Bianky a vydá se za tátou po schodech nahoru. Cítí, jak